

Sygn. akt I ACa 839/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Ewa Lauber-Drzazga (spr.)
Sędzia:	SA Ewa Popek
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Protokolant	sekr. sądowy Maciej Mazuryk

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. i R. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia

31 marca 2014 r. sygn. akt I C 986/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej

w Ł. na rzecz powodów A. S. i R. S. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania za drugą instancję.

I ACa 839/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 marca 2014r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powodów A. S. i R. S. zadośćuczynienia w kwotach po 80.000zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 kwietnia 2014r., w pozostałej części powództwa oddalił i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok Sądu Okręgowego został oparty na następujących ustaleniach:

W dniu 18 czerwca 2008r. w wypadku komunikacyjnym poniósł śmierć syn powodów M. S..

Pozwany uznając swoją odpowiedzialność, decyzją z dnia 16 sierpnia 2011r. przyznał i wypłacił powodom łącznie kwotę 30.000zł tytułem odszkodowania.

W dacie zdarzenia M. S. miał 34 lata, był żonaty, miał troje dzieci, mieszkał przy tej samej ulicy co powodowie. Powodów łączyły z synem silne więzi rodzinne i emocjonalno-uczuciowe. Syn był dla nich oparciem, pomagał w pracach domowych, remontach, przy pracach w sadzie. Śmierć syna była dla powodów ogromnym wstrząsem głęboki uraz psychiczny, którego doznali spowodował u nich zaburzenia emocjonalne i adaptacyjne. U powoda nie tylko ze względu na nasilenie objawów, ale i czas trwania zostały przekroczone kryteria pozwalające na diagnozowanie zwykłej reakcji żałoby. Powódka wymagała farmakoterapii. Nasilenie u niej objawów jest obecnie mniejsze niż w początkowym okresie po śmierci syna ale jest to efekt nie tylko upływu czasu ale również przyjmowania leków, których podawanie jest w dalszym ciągu u powódki wskazane.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, iż kwoty po 80.000zł na rzecz każdego z powodów stanowią odpowiednie zadośćuczynienia za doznaną przez nich krzywdę w rozumieniu art. 448 kc w zw. z art. 24 kc.

Od tego wyroku pozwany złożył apelację zarzucając:

- nierozpoznanie istoty sprawy z uwagi na nieodniesienie się w treści uzasadnienia do zarzutu przedawnienia;
- naruszenie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc poprzez zastosowanie tego przepisu;
- naruszenie art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych przez przyjęcie, że umowa obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje odpowiedzialność odszkodowawczą zakładu ubezpieczeń za naruszenie dóbr osobistych innych niż życie i zdrowie człowieka.

Wskazując na powyższe pozwany wnosił o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania ewentualnie zmianę i oddalenie powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Wbrew zarzutom apelacji brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy nie ustosunkował się wprawdzie do zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia nie jest to jednak równoznaczne z nierozpoznanie istoty sprawy.

Niezasadne jest również żądanie oddalenia powództwa.

Stosownie do art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Pozwany ubezpieczyciel odpowiada zatem w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem i to zarówno za szkody majątkowe jak i niemajątkowe. Nie budzi wątpliwości fakt, iż sprawca wypadku, swoim bezprawnym działaniem, które doprowadziło do śmierci syna powodów, wyrządził im szkodę naruszając ich dobra osobiste.

W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2010 r., III CZP 76/10 (Biul. SN z 2010, nr 10, poz. 11) przyjęto, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 k.c. w związku z art. 24 § 1 k.c. zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 r. W uchwale tej wyjaśniono, że więzi rodzinne mogą być uznane za dobro osobiste podlegające ochronie na gruncie art. 23 i 24 k.c. Dobro to może być więc naruszone przez spowodowanie śmierci osoby najbliższej. Przeciwnego argumentu nie może stanowić sam fakt wprowadzenia przez ustawodawcę, od dnia 3 sierpnia 2008

r., uprawnienia sądu do zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej za doznaną krzywdę. Wprowadzenie art. 446 § 4 k.c. doprowadziło bowiem jedynie do zmiany w sposobie realizacji tego roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania. Stanowisko to potwierdza również uchwała Sądu Najwyższego z 13 lipca 2011r. III CZP 32/11 (Lex 950584) oraz wyroki Sądu Najwyższego z 11 maja 2011r. I CSK 621/10 (Lex 848128) i z 14 stycznia 2010r. IV CSK 307/09 (Lex 599865 a także postanowienie Sądu Najwyższego z 27 czerwca 2014r. III CZP 2/14 wydane na skutek przedstawienia przez Rzecznika Ubezpieczeniowego zagadnienia prawnego.

Odnośnie podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia należy stwierdzić, iż stosownie do art. 442¹ §2 kc jeżeli szkoda wynikła ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Objęte pozwem roszczenia powodów nie uległy zatem przedawnieniu.

Z tych względów i na podstawie art. 385 kpc i art. 108 § 1 kpc Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.